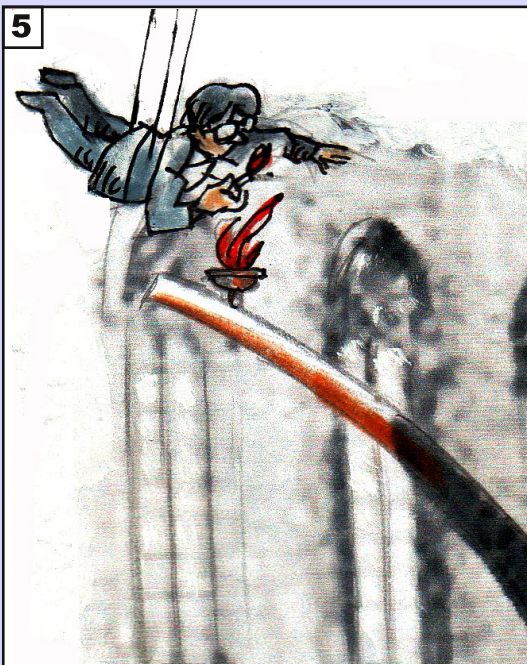




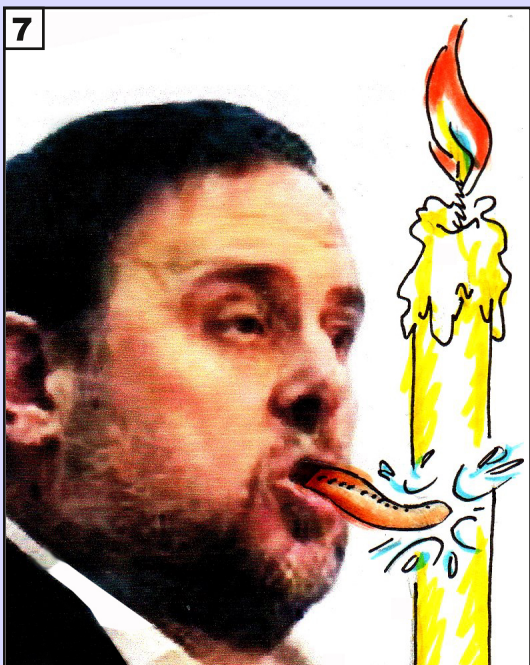
Localitzat un ciutadà satisfet amb la situació catalana: el president Torra.



Puigdemont és omnipresent però d'omnipotència ni idea.



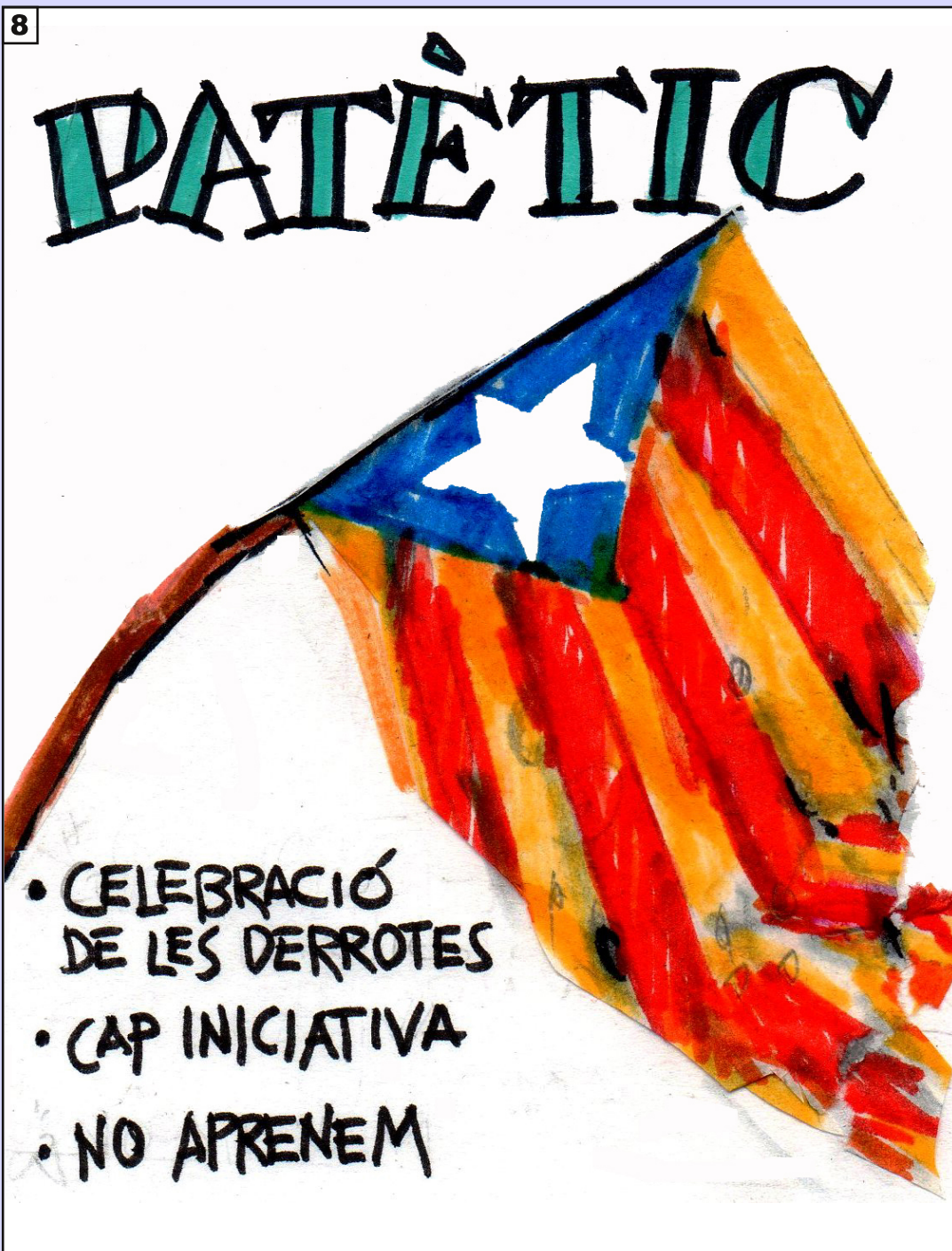
L'al·lèrgia de l'heroic Casanovas li fa esquivar totes les ofrenes de l'11-S.



Privat de senyera Junqueras celebra la Diada a la seva pacífica manera.



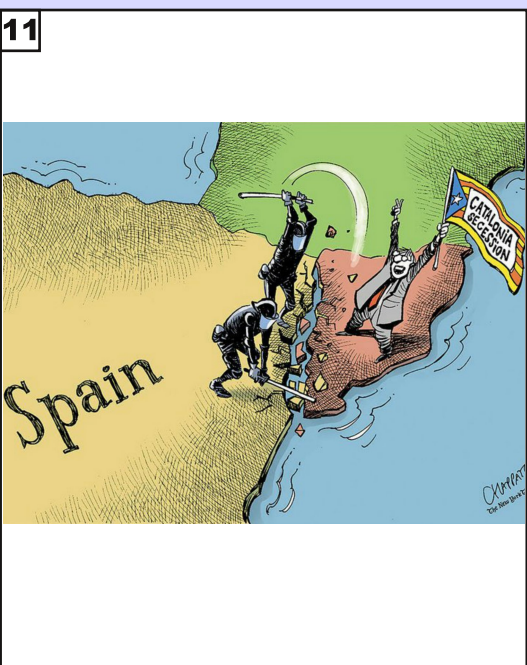
Els Jordi's, acabat el procés, busquen guionistes per un final feliç.



El calendari de derrotes de Catalunya de l'últim any bat records. Si les celebrem totes aviat farem festa tot l'any.



Escàndol ecològic. França envia els seus residus tòxics a Catalunya.



Espanya. Secessió de Catalunya.



"Catalunya no sap que m'estima, no m'aprecia i no sap amb qui vol viure."

4 - 5 - 6 - 7 i 9. Fiasco institucional de la Diada. Els polítics catalans no tenen arguments per mantenir el foc sagrat de l'independentisme. La falta d'arguments no es notícia. El fotut d'ara es que tampoc tenen imaginació per fer un nou discurs. Els actes oficials són rònecs, ritualistes i sense emoció. Quan el president diu en el seu discurs que està content és que alguna cosa falla molt... L'únic que segueix ferm, com sempre, han estat els ciutadans de Catalunya.

8. Patètic però reversible. Si es mira amb optimisme la situació actual a Catalunya pot acabar ajudant molt al país. Als ponts, fins i tot els italians, se'ls fa una prova de càrrega abans d'obrir-los a la circulació. Els atletes entrenen sense treva per assolir marques mundials. Darrerament, en els seminaris capen els futurs capellans per evitar futures desgràcies. No és doncs normalíssim que Catalunya hagi de patir la ineptitud de la seva classe política per arribar alguna vegada a poder celebrar una victòria? Segur que sí!!! El problema és trobar un optimista.

10 - 11 i 12. Ja li ha costat però finalment el món ha començat a preocupar-se del problema català. Articles d'opinió, jurats belgues, alemanys, suïssos, escocesos... manifestacions al món sencer. Diaris com el New York Times i altres europeus... fan referència en els seus acudits la relació Espanya-Catalunya-món. Per coses de l'atzar això passa precisament quan els catalans comencen a oblidar les seves reivindicacions. Si ens haguessin escoltat quan Catalunya era tota eufòria a hores d'ara els catalans presidirien la Unió Europea, la OTAN i la UNESCO. De quina s'ha lliurat el món!!!

PD: Malgrat l'11-S tot segueix igual. Fins quan?